

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **P. T. L.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvale bytem Vietnamská socialistická republika, H. N., H. B. T., P. D. H., v České republice bytem Ch., zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3 (dále jen *žalovaná*), v řízení o žalobě ze dne 19.3.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 10. března 2014 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 20.3.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

*Včasnou žalobou ze dne 19.3.2014 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2014 č.j. X, protože s ním nesouhlasí a dle jeho názoru se jedná o nezákonné rozhodnutí, neboť došlo k porušení § 39 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **SŘ**), když dle § 82 odst. 2 SŘ musí mít každé odvolání předepsané náležitosti, mezi které patří i uvedení toho, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy, nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí. Dále bylo poukázáno na to, že jeho odvolání ze dne 9.12.2013 nemělo předepsané náležitosti, neobsahovalo odůvodnění odvolání, ale žalovaná nepostupovala správně, když jej*

vyzvala k odstranění vad podání, ale nikoli usnesením, nýbrž prostým přípisem, čímž jej zkrátila na jeho právech, neboť nebyl kvalifikovaně vyzván k odstranění vad svého odvolání, resp. nebyla mu stanovena lhůta k provedení požadovaného právního úkonu tak, jak požaduje správní řád. Odvolací správní orgán pak pochybil tím, že odvolání projednal, aniž by tomuto postupu předcházela výzva k odstranění vad odvolání, která by měla zákonem požadované parametry. Žalovaná dále pochybila tím, že jej nevyzvala k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, i když odvolací správní orgán nemá absolutní povinnost vyzývat účastníka řízení dle § 36 odst. 3 SŘ, nicméně tak vždy učiní za té situace, kdy po důkazní stránce rozšiřuje spisový materiál, což učinila lustracemi v informačních systémech. Žalobce nebyl ani seznámen s kompletním podkladovým materiálem (závazné stanovisko MV ČR OAMP), navíc žalovaná neuvedla do odůvodnění, jakým způsobem se vypořádala se všemi jeho námitkami a vyjádřeními, neprovedla ani navržený důkaz - vyjádření příslušného orgánu sociálně právní ochrany dětí, které by sloužilo ke zjištění skutečného stavu věci. Navíc prvostupňový orgán popřel sám sebe svým rozhodnutím, když předcházející řízení o správním vyhoštění vždy zastavil, a to vzhledem k nepřiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a zejména rodinnému životu žalobce, zatímco v rámci napadaného řízení správní orgán předmětné rodinné vazby bagatelizoval, a došel k závěru, že je rozhodnutí přiměřené. Namítáno bylo i to, že rozhodnutí prvního stupně odporuje § 68 odst. 2 SŘ, neboť výrok rozhodnutí nekonkretizuje konkrétní skutkovou podstatu, kterou měl žalobce svým jednáním naplnit, na základě čehož je sankcionován správním vyhoštěním. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu, požadována byla i náhrada nákladů řízení bez specifikace. (*K žalobě byla připojena mimo jiné i kopie napadeného i předcházejícího rozhodnutí.*)

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5.12.2013 č.j. X bylo rozhodnuto takto: Žalobci se ukládá správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon**), od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**). Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovuje doba k vycestování z území ČR ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika (Vietnam), nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Napadeným rozhodnutím ze dne 10.3.2014 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila *rozhodnutí PČR*, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov, č.j. X ze dne 5.12.2013 ve věci správního vyhoštění, protože nebyly shledány důvody pro změnu napadeného rozhodnutí, v jehož obsáhlém odůvodnění vyjádřila důvody, kvůli nimž nebylo odvolání vyhověno. Žalobci byl opakovaně udělen výjezdní příkaz na dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území ČR po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 15.3.2013 (*výjezdní příkaz s dobou platnosti od 21.3. do 9.4.2013, od 13.5. do 11.6.2013 a od 14.8. do 8.10.2013*), přesto nevycestoval, a dne 9.10.2013 se opětovně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, který téhož dne zahájil (v pořadí již třetí) řízení o správním vyhoštění a dne 5.12.2013 vydal odvoláním napadené rozhodnutí.

Žalovaná také uvedla, že proti rozhodnutí ze dne 5.12.2013 bylo dne 10.12.2013 podáno prostřednictvím právního zástupce v zákonné lhůtě odvolání, kdy žalobce uvedl, že své odvolání ve lhůtě do 15 dnů odůvodní, což neučinil. Proto jej správní orgán I. stupně vyzval dne 12.12.2013 k odůvodnění odvolání ze dne 10.12.2013 a stanovil mu lhůtu pěti dnů, ale žalobce do dne rozhodnutí žalované své odvolání neodůvodnil.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 1.4.2014 uvedla mimo jiné, že správní orgán I. stupně nepochybil vyzváním žalobce k odstranění vad podání výzvou ze dne 12.12.2013 doručenou právnímu zástupci žalobce též dne 12.12.2013, když předmětná výzva obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem, včetně poučení o následcích nevyhovění. Žalobci byla cestou právního zástupce dne 19.11.2013 řádným způsobem oznámena možnost seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí (*mimo jiné i závazným stanoviskem*), zároveň se k věci vyjádřit, a to ve lhůtě od 19. do 29.11.2013; této možnosti však žalobce nevyužil, proto nesouhlasí s jeho námitkou, že došlo k porušení § 36 odst. 3 SŘ. Žalovaná nesouhlasila s námitkou žalobce, dle které došlo k porušení § 68 odst. 3 SŘ., neboť správní orgán I. stupně ignoroval vyjádření žalobce, a to včetně návrhu na provedení důkazu vyjádřením příslušného orgánu sociálně právní ochrany dětí; v tomto žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K námitce žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nekonkretizuje konkrétní skutkovou podstatu, kterou měl žalobce svým jednáním naplnit, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 162/2012–34 ze dne 6.12.2012, dle něhož plně postačí, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., bylo vyhoštění uloženo, a až v odůvodnění je dostatečně popsáno jednání, které je podřazeno pod konkrétní ustanovení. Dále žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2014 (nikoli 31.1.2014) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby, vzhledem k tomu, že neshledala ve svém postupu pochybení; souhlasila také, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání.

Ze zasláního správního spisu žalované vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 5.12.2013 i napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2014 odpovídají obsahu spisu.

Žalobce po doručení vyjádření žalované v replice ze dne 16.4.2014 nesouhlasil s tím, aby o jeho žalobě bylo rozhodováno bez nařízení jednání, setrval na argumentaci uvedené v žalobě a výzvu žalované ze dne 19.11.2013 o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí skutečně neeviduje a je nutno prověřit, zda-li po této výzvě nebylo pokračováno v procesu dokazování a nebyl-li podkladový materiál dále rozšiřován.

Soud poznamenává, že manželku žalobce a současně i zákonnou zástupkyni jejich nezletilých dětí vyrozuměl a vyzval k tomu, aby se ve lhůtě 10 dnů oznámila písemně soudu, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; na výzvu nebylo reagováno.

Ústního jednání konaného dne 25.6.2014 se nezúčastnil žalobce ani žalovaná, kteří svoji nepřítomnost omluvili. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a zdůraznil důvody nesouhlasu s napadeným rozhodnutím žalované, nenavrhoval žádné doplnění dokazování a uvedl, že je nepochopitelné neodůvodnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 5.12.2013, když proti rozhodnutí o uložení nákladů řízení bylo podáno odůvodněné odvolání, a vůbec není běžné, aby v jejich advokátní kanceláři nebylo reagováno na výzvy správních orgánů; závěrem

navrhl vyhovění žalobě s odkazem na její obsah a jejich vyjádření v této věci.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (10.3.2014), a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o opaku; žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala celý průběh řízení a zdůraznila, že žalobce v odvolání podaném dne 10.12.2013 uvedl, že odvolání ve lhůtě do 15 dnů odůvodní, avšak neučinil tak ani k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 12.12.2013 ve stanovené lhůtě pěti dnů a neučinil tak ani do vydání napadeného rozhodnutí. Dle žalované správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50

SŘ, zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníků řízení s odkazem na odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.12.2013, proto nebyly shledány důvody pro změnu odvoláním napadeného rozhodnutí a odvolání žalobce bylo zamítnuto a původní rozhodnutí bylo potvrzeno.

Zdejší soud v této věci zjistil že žalovaná nepochybila při vydání rozhodnutí ze dne 10.3.2014 a nezjistil ani vady v řízení předcházejícím, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí předcházejícího, když byla dána žalobci možnost seznámit se se spisem před vydáním rozhodnutí (*zástupci žalobce byla písemnost informující jej o této možnosti doručena dne 19.11.2013 v 11.44 hod. do datové schránky dle založené dodejky*), ten ji však nevyužil. K připomínce žalobce, že správní orgán je povinen prezentovat spis všem účastníkům řízení, soud připomíná, že žalobce se může žalobou domáhat ochrany toliko svých práv, nikoli též práv jiných účastníků správního řízení. Námitka, že správní orgán ignoroval vyjádření žalobce je natolik obecná, že ji nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod a co se „ignorace“ návrhu na provedení důkazu týká, k tomu se správní orgán vyjádřil. K rozdílnému posouzení nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života od předchozích rozhodnutí lze připomenout, že posouzení této otázky se může v případě změny rozhodných skutečností změnit, přičemž v této věci správní orgán akcentoval především opakované porušování právních předpisů žalobcem. Proti rozhodnutí ze dne 5.12.2013 bylo podáno blanketní odvolání, v němž žalobce uvedl, že jej doplní do 15 dnů, ale přitom s ním bylo zároveň podáno i odůvodněné odvolání do rozhodnutí o nákladech řízení ze dne 5.12.2013. Následně byl žalobce dne 12.12.2013 vyzván „Výzvou k odstranění vad podání, které nebylo odůvodněno“ ve stanovené lhůtě 5 dnů k odstranění vady odvolání (*zástupci žalobce doručeno datovou schránkou dne 12.12.2013 v 15.25 hod.*), na kterou však nebylo ve stanovené lhůtě (ani později) reagováno. Žalobci byla lhůta stanovena v písemnosti označené jako „Výzva“, byl stanoven počátek běhu lhůty i její délka, výzva byla řádně doručena prostřednictvím jeho zástupce. Správní orgán tedy žalobci zcela srozumitelně a určitě stanovil lhůtu k odstranění vady odvolání. Nedodržení formy pro stanovení lhůty (*usnesení*) se nijak nemohlo dotknout práv žalobce, jelikož se jednalo o pouhý procesní úkon, tudíž pouze nesprávná forma je zcela bez vlivu na průběh řízení. Navíc ještě dne 28.12.2013 byl tentýž zástupce žalobce, který zastupoval i jeho manželku jako účastníka řízení v téže věci, vyzván k vyjádření se k odvolání žalobce a současně byl zaslán i stejnopis odvolání proti rozhodnutí ze dne 5.12.2013 (*doručeno datovou schránkou dne 30.12.2013 v 10.24 hod.*), na což rovněž nebylo reagováno. Správní orgán I. stupně po uplynutí předmětné lhůty předložil spis žalovanému a vyrozuměl o tom dne 7.1.2014 i žalobce (*zástupci žalobce doručeno datovou schránkou dne 8.1.2014 v 13.22 hod.*). Žalovaný ve věci rozhodl až dne 10.3.2014, tj. téměř po 2 měsících od předložení spisu (*spis doručen žalovanému 13.1.2014*) a po celou tuto dobu mohl žalobce své odvolání doplnit, a to tím spíše, že sám v podaném odvolání uvedl, že bude doplněno ve lhůtě do 15 dnů, tj. do 27.12.2013, ale ani v jím určené lhůtě odvolání nedoplnil. Žalovaná tedy odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumala, ale neznajíce důvody podaného odvolání kvůli nečinnosti žalobce/jeho zástupce, nemohla se k nim vyjádřit. Ve spisovém materiálu žalované (*správní spis*) jsou sice založeny nové lustrace týkající se žalobce, tyto však neobsahují oproti lustracím ve spisu správního orgánu I. stupně žádné nové ani jiné informace, takže spis byl tedy sice formálně doplněn, ale materiálně nikoli, proto žalovaná nemusela žalobce seznamovat se spisem před vydáním rozhodnutí. Také bylo zjištěno, že nezletilé děti žalobce zastupoval jako opatrovník Městský úřad Cheb, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, na základě usnesení

správního orgánu I. stupně ze dne 19.10.2013, tudíž tomuto opatrovníkovi byly zasílány potřebné písemnosti a nic mu nebránilo ve věci se kdykoli vyjádřit, ale učiněno tak nebylo (žalobce navíc není nezletilým dítětem).

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem v této věci soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žalovaná postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu dle názoru soudu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila § 3 ani jiné paragrafy správního řádu, jelikož postupovala v průběhu řízení řádně a nesplnění pouhé formy procesního úkonu není způsobilé ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, tudíž její rozhodnutí není nezákonné. Navíc nelze přehlédnout, že zástupcem žalobce je namítáno, že jím podané odvolání nemělo předepsané náležitosti (*neobsahovalo odůvodnění odvolání*), tato skutečnost však jde jednoznačně k tíži zástupce žalobce, který jej zastupoval již v řízení před správními orgány na základě plné moci ze dne 14.10.2013, tudíž měl dostatek možností i prostoru k poskytování řádné právní pomoci, jakou lze ostatně od advokáta předpokládat, ale opakovaně nereagoval na výzvy správního orgánu I. (viz shora), a odvolání do doby vydání napadeného rozhodnutí žalované nedoplnil. Žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými, neboť napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 SŘ vyjádřila srozumitelně důvody výroku rozhodnutí, uvedla podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobcem; protože soud se s odůvodněním tohoto rozhodnutí ztotožnil, pro stručnost na něj odkazuje. Také nebylo soudem shledáno žalobcem namítané porušení § 68 odst. 2 SŘ, když výrok rozhodnutí nekonkretizuje konkrétní skutkovou podstatu, kterou měl žalobce svým jednáním naplnit, jelikož jak ostatně uvedla i žalovaná ve svém vyjádření ze dne 1.4.2014 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně ze dne 6.12.2012 č. j. 9 As 162/2012-34 postačí, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo vyhoštění uloženo; dále je v citovaném rozsudku uvedeno, že postačí, že je až v odůvodnění dostatečně popsáno jednání, které je podraženo pod § 119 odst. 1 bod 3 zákona o pobytu cizinců, a uvedení toho, pod který důvod v tomto ustanovení jednání spadá, jelikož řízení ve věcech správního vyhoštění není řízením přestupkovým ani trestněprávním, jeho podstatou je preventivní opatření na úseku kontroly vstupu a pobytu cizinců na území ČR. Nelze přehlédnout ani nezpochybnitelné právo každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 25. června 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně